

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. H.**, bývajúceho v H.Č., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. A. K., advokátom so sídlom v Č., proti žalovanej **V. H.**, bývajúcej v H.Č., v dovolacom konaní zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. S. JUDr. B. s.r.o., so sídlom v Č., **o určenie, že nehnuteľnosti patria do podielového spoluvlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp.zn. 11 C 47/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. apríla 2010 sp. zn. 6 Co 365/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v sume 70,60 Eur Sk na účet advokáta JUDr. M. S. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca rozsudkom z 10. júna 2009 č.k. 11 C 47/2009-44 zamietol návrh, ktorým sa žalobca domáhal určenia, že je podielovým spoluvlastníkom v rozsahu 1/6 nehnuteľnosti zapísanej na LV č. X. ako parcela CKN X. - záhrada o výmere 2 155 m² v kat. území H.. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v sume 211,81 Eur. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca sa síce stal na základe dedičského rozhodnutia sp. zn. D 1944/92 po svojej matke J. H. podielovým spoluvlastníkom pozemnoknižných nehnuteľností, z ktorých bola vytvorená sporná nehnuteľnosť. Z výsluchu účastníkov mal však preukázané, že spoludedičia si ešte za života poručiteľky J. H. podelili užívanie týchto parciel. Žalobca tak nadobudol vlastnícke právo k parcele KN č. X. o výmere

2 223 m², ktorú aj užíval, pričom sporná parcela bola užívaná jeho nebohým bratom V. a jeho manželkou, teda žalovanou, ktorá platne nadobudla vlastnícke právo k spornej parcele v rámci dedičského konania po svojom manželovi V. H.. Žalobu považoval preto za neopodstatnene podanú.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom z 21. apríla 2010 sp. zn. 6 Co 365/2009 rozsudok okresného súdu potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sporná parcela je iba sčasti vytvorená z pozemnoknižných parciel, ktoré žalobca zdedil po svojej matke J. H.. Žalobca v konaní netvrdil a teda ani nepreukázal, že ostatné pozemnoknižné parcely, z ktorých bola sporná CKN parcela č. X. na základe geometrického plánu vytvorená, sú v jeho vlastníctve, resp. že je ich podielovým spoluvlastníkom. Okrem toho z dedičského konania po nebohej J. H., vedeného pod sp. zn. D 1944/92, Dnot 243/93 vyplýva, že žalobca v ňom nadobudol 1/6-inu z podielu poručiťky (z 2/5-ín) v nehnuteľnostiach, ktoré boli predmetom dedičského konania, a nie podielu 1/6 z celku ako sa domáhal. Žalobca sa preto nedôvodne domáhal určenia, že je podielovým spoluvlastníkom v rozsahu 1/6-iny spornej nehnuteľnosti, z ktorého dôvodu považoval rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že súdy mu nesprávnym postupom odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Súdom nižšieho stupňa vytýkal, že nevykonali dôkazy, ktoré navrhol vykonať a že prvostupňový súd sa pri svojom rozhodovaní opieral o darovaciu a zaopatrovaciu zmluvu, ku ktorým sa nemohol vyjadriť (sprístupnenia zmlúv sa domáhal, čo mu nebolo umožnené). Rozsudok krajského súdu považoval tiež za nepreskúmateľný. Jeho výrok a odôvodnenie je v rozpore so zisteným skutkovým stavom a teda nezákonné. Navrhol preto, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že navrhuje dovolanie žalobcu zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1

O.s.p.) a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalobca napadol dovoláním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a ani nešlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vyslovil vo výroku neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom

zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Takýmto procesným právom účastníka je napr. byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že nevykonal ním navrhnuté dôkazy, treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že takýto postup súdu nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Účastníci sú totiž povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov (§ 120 ods. 1 veta prvá a § 125 veta prvá O.s.p.). O tom, ktoré z navrhnutých dôkazov (ale aj z tých, ktoré navrhnuté neboli) budú vykonané, rozhoduje však súd. Z uvedeného je zrejmé, že Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie dovolateľ v danej veci aj využil (nebolo mu odňaté). Rozhodnutie o tom, či navrhnutý dôkaz bude vykonaný, ponecháva súdu. Odvolací súd (ani okresný súd) preto svojím postupom dovolateľa nevytlúčil z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva.

Námietku dovolateľa, že nemal možnosť sa vyjadriť k dôkazom, na ktorých založil svoje rozhodnutie prvostupňový súd, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Predovšetkým treba uviesť, že krajský súd nezaložil svoje rozhodnutie na skutkovom zistení, ktoré by sa opieralo o darovaciu a zaopatrovaciu zmluvu. Nebol preto dôvod vykonanie tohto dôkazu v odvolacom konaní zopakovať a teda ani dôvod k tomuto dôkazu sa osobitne vyjadrovať.

V súvislosti s dovolacou námietkou žalobcu, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, odvolací súd uvádza, že krajský súd v odôvodnení rozsudku stručne uviedol rozhodujúci skutkový stav, uviedol z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a k akým skutkovým a právnym záverom dospel. Podľa odvolacieho súdu odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 O.s.p. Nemožno ho považovať za tak nejasné a nezrozumiteľné, že by to žalobcovi znemožňovalo objektívne posúdiť jeho (ne)správnosť, prípadne kvalifikovane sa rozhodnúť, ktorým dovolacím dôvodom má dovolanie odôvodniť. Ani táto námietka žalobcu nie je preto dôvodná.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

So zreteľom na vyššie uvedené dôvody možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je; keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

Žalovaná mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). V dovolacom konaní žalovanej vznikli trovy v súvislosti s odmenou za právne služby poskytnuté advokátom. Odmena za jeden úkon právnej služby činí sumu 53,49 Eur, pričom patrí za jeden úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k dovolaniu z 24. augusta 2010 (§ 10 ods. 1 a 6 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z.z.) a jeden krát režijný paušál v rozsahu jednej stotiny výpočtového základu za úkon právnej služby (§ 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky) v sume 7,21 Eur. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou (porovnaj napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2008 sp.zn. 2 Cdo 236/2007, z 13. októbra 2008 sp.zn. 3 Cdo 196/2008) vzal zreteľ k tomu, že právny zástupca žalovanej ju zastupoval už v konaní pred súdmi nižšieho stupňa, a preto pri rozhodovaní o výške trov právneho zastúpenia, nepriznal žalovanej náhradu trov právneho zastúpenia aj za úkon právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom. Celkove vznikli žalovanej trovy v sume 70,60 Eur (po pripočítaní DPH 19%), ktoré je žalobca povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalovanej (§ 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. augusta 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová